

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Közönséges történet

Amikor Virág hazaérkezett, Gábor a pamlagon feküdt, behúzott sötétítőkel. Nem mozdult akkor sem, amikor felesége már a cipőiből lépett ki. Virág – mint három éve mindig – a cipőtartóra tette táskáját, bezárta az ajtót, s az átlagosnál gyorsabban lépkedett be a nappaliba, ahogy lakásuk egyetlen – hálószobaként is funkcionáló – helyiségét nevezték.

Gáborhoz lépett, könnyedén megcsókolta:

– Mi van? Mi ez a sötét hangulat? – hangja kedvesen csengett, és füstölőillata lett a szobának.

– Nem vagyok túl jól.

Virág fáradtan lerogyott a pamlag fejénél álló székre, s megkérdezte:

– Hozzak valamit? Mid fáj?

– Hagyd csak. Olyan általános. Rosszkezd. Vagy mi a nyavalya.

– De mitől? – kérdezte Virág, de nem várta meg a választ, vetkőzni kezdett, ruháit a padlóra szórta.

– Á, semmi. – mondta fátyolos hangon férje, s befelé fordult.

Virág megvonta a vállát, a konyha felé indult, de hirtelen megfordult, s visszalépkedett a pamlaghoz. Ráhajolt Gáborra úgy, hogy meztelen melle a férfi tarkójához érjen. Kicsit lihegett, és kuncogott is.

Gábor bágyadtan megfordult, s egy erőtlen puszi cuppant a feszes mellen. Kicsit magához húzta Virágot, megtapogatta. Aztán leengedte a kezét. Némán feküdtek pár percig: Gábor elnyúlva, Virág félig állva, félig a férfira dőlve. Nemsokára kiegyenesedett, s kiment a konyhába.

A konyha hideg volt, s mindig sötét. Földszint, régi cselédlakás. Meggyújtotta a villanyt, leült, cigarettára gyújtott. Kicsit könnyebb lett minden, ez látszott rajta, amint beszívta a füstöt, majd gondosan a hamutartó oldalához ütögette cigarettáját, nehogy a hamu rossz helyre hulljon. Gábor még így is alig tudta elviselni felesége szenvedélyét, „olyan rosszízű a szád”, meg „büdös”, mondta gyakran.

Virág teát főzött, s közben többször is rápillantott a nagy rakás mosatlanra. Aztán hirtelen felkapta a teát, és Gáborhoz sietett.

– Igyál... most főztem...

– Nem kell.

– De miért?

– Nem kívánom.

– Jó. Különben pedig mosogathattál volna. Csak úgy mondom.

Gábor felült:

- Azonnal menjél ki!

Virág kiviharzott, lehuppant a székre.

- A francba - gondolta -, hogy idejutottunk.

Eszébe jutott szerelmük kezdete, mikor már egy hét múlva házasságról beszéltek. „Kamaszos hév volt, de szent”, s nemsokára nevüket is megváltoztatták: Gábor a Virág Gábor, Virág meg a Gábor Virág nevet viselte büszkén, s ezzel egyes ismerőseik megrökönyödését, másoknak viszont tisztelet- és szeretetteljes mosolygását vívták ki.

Mostani albérletükbe házasságuk után költöztek, sosem volt semmi gond, egészen az elmúlt napokig. Dúlt a szerelem, s ebben a dulásban Virág alig vette észre, hogy majd' egy éve csak ő dolgozik. Gábor virággal és elmosott edényekkel várta minden nap, s amint neje belépett, nyomban az ágyban hempergetek.

Néhány napja azonban ez a kép fogadja, és majdnem ugyanúgy követik egymást az események, azaz jóformán ugyanúgy nem történik semmi.

Gábor jött ki:

- Ne haragudj... - motyogta - Hülye vagyok. Nem akartalak bántani. - Kicsit könnyezett a szeme. - Szeretlek! - S keblére ölelte Virágot.

- Én is, nagyon!

Így ringtak pár pillanatig a konyha aprómintás csempekövén, Gábor Virág haját simogatta. Virág felnézett, bár Gábor alig volt magasabb nála - termetre is hasonlítottak.

- Régebben nem így simogattál!

- Miért?

- Nem tudom. Csak. Úgy érzem.

- Most szerinted mit mondjak arra, hogy „Csak. Úgy érzem”?! Mondd, hogy durva vagyok, vagy mímelem a szenvedélyt, mondj valamit, hogy legalább védekezni, magyarázkodni tudjak!

- Durva vagy! - pityeredett el az asszonyka. - Olyan hamar elveszted a türelmed! És kiabálsz!

- Te meg visszaélsz a kurva munkahelyeddel! Azt hiszed, olyan jó nekem mosogatni, és hülyén érezni magam?! Asszed, nem dolgoznék én, hogy te ülj itthon?! Asszed, nem szégyellek akárkinek a szemébe belenézni, mikor mindenki azon vihog, hogy én vagyok a háziember? Az istenit! - üvöltött Gábor.

Virág a székre rogyott, zokogott.

- S akkor én mit csináljak?! Hagyjam ott?! S ülünk mindketten itthon? Ha dolgozom, az se jó, ha nem, az se! Mikor hánytam a szemedre valamit is?!

Gábor arca eltorzult, sziszegve magyarázta:

- Hát nem érted, az istenit, hogy éppen azzal vádolsz, hogy megkérded, mikor hánytál valamit is a szememre?! Hát nem érted, te...

Virág elhallgatott, csöndesen szipogott, s a konyha legtávolabbi sarkába húzódott, bár így is csak két lépés választotta el élete párjától.

Gábor folytatta:

- Egy jó szavad sincs! Hazajössz, s meg sem kérded, mi van!

- De megkérdem!

- Inkább ne kérdeznéd! Úgy kérded! Nem érdekellek, mi?! Rutinfeleség!

- De mit csináljak, mit tudjak csinálni? Megkérdem, nem tetszik, simogatlak, nem tetszik, a mellem nem tetszik, a kurva tea nem tetszik, mit csináljak?!

- De hogy teszed ezt, Virág, hogy, arra gondolj! Éppen hogy le nem hánysz közben!

- De hogy kellene tennem, mondd el, kérlek! - zokogta Virág, és Gáborra csimpaszkodott.

- Engedj már... - lökte el az, és beviharzott a szobába.

Ült vagy két percet a széken, miközben arra gondolt, hogy milyen közönséges történet ez, az övék. Bekapcsolta a tévét, de aztán ki is kapcsolta. „Hogy néz ki, hogy veszekedés után tévézek”, gondolta, bár minden vágya az volt, hogy tévézzon. „Egész délután tévézhettem volna”, gondolta, miközben elnyúlt a heverőn.

„Milyen szenvedélyes volt még nemrég... Most meg bedugja a mellét a fülembe.” Elmosolyodott. „Hú, ha ezt megmondanám neki!...”

Heverészett, többször megsimogatta a hasát, cöcögött, a fejét csóválta. Az ajtón túlról Virág szipogása hallatszott. Nem akart vége szakadni. Gábor megkereste a papucsot, kislattyogott.

- Na... gyere ide... izé, bocsánat. - ölelte meg a síró nőt. - Szóval... tiszta hülyék vagyunk... te is feszült vagy... én is... veszekszünk... ez természetes...

- Én nem vagyok feszült... de hogy járjak a kedvedbe? - szipogta Virág.

- Na... ne kezdjük megint... te is tudod, hogy most mártírkodsz. Szóval... izé... ha nem én vagyok a hibás, akkor is én kérek bocsánatot, látod, ez az, ami idegesít!

Virág elhátrált, megint könnyezni kezdett.

- Jó na, ne kezdjük megint... De látod, milyen ez az egész: ha nem csinállok semmi rosszat, akkor is én vagyok a hibás, érted.

Virág arca vonaglott. Gábor kérdően nézett rá, várt:

- Mondjál valamit, vagy megint nem érdekel, amit beszélek, mi?!

Virág tovább hallgatott.

Gábor drámai mozdulattal az égre emelte kezét, felkapta fejét, s szemét megforgatva egy percig a villanykörtét nézte, majd megfordult és kiviharzott a konyhából, jól becsapva maga után az ajtót.

Az éjszaka közepén egyszerre ébredtek. Felültek az ágyon, aztán leszálltak róla, és az olvasólámpa fényénél hosszan igazgatták a hajukat.

Egymásra alig néztek, a nagy állótükörben viszont aprólékosan vizsgálgatták magukat. Megfordultak előtte, kisimították ruhájuk ráncait.

Mikor készen voltak, egymás felé fordultak, s néhány másodpercig mozdulatlanul nézték egymást. Bólintottak, és a kamrából Gábor behozta a nagy, vastag kötelet. Gondosan bogozták meg a csomót a két végén, s mindketten ellenőrizték mindkét hurkot, majd a szoba plafonjából kiálló kampóra akasztották. Székeket hoztak, felálltak rájuk, s Virág intésére belekapaszkodtak a két végébe. Vagy egy percig lógtak így, amíg karizmaik bírták. Kicsit imbolygott a két test, de egyik felé sem billent ki túlságosan.

Bólintottak, visszaereszkedtek a székre. Megpuszították egymást, a nyakukra illesztették a hurkokat. Először háttal álltak egymásnak.

– Így nem... – mondták szinte egyszerre, és szembefordultak. Lassan összekapcsolódott a tekintetük.

– Most! – suttogták.

A két test, mint a mérleg nyelve, sokáig kereste az egyensúlyt, míg végül lassan megállapodott, és egyik irányba sem mozdult már.

Nagyon szép látvány volt, mesélik, akik megtalálták őket.

Frédi és Irénke

(RÉSZLET)

Másnap Frédi felhívta Irénkét.

– Halló, Frédi vagyok, Irénnel beszélek?

– Jó napot, Frédi!

– Irénke... Sürgősen találkozoznunk kell!

Egy belvárosi cukrászdában beszéltek meg randevút.

Irénke feszes nadrágot, és köldöklúzt viselt, Frédi alig használt farmert és kissé kopott zakót.

Irénke igyekezett közvetlenül viselkedni, engedte, hogy Frédi alátolja a székét, majd egy narancslét rendelt. Frédi legszívesebben egy vodkát ivott volna, de aztán ő is a narancslé mellett döntött. Mikor a pincér felszolgált az üdítőt, Frédi a pénztárcája felé nyúlt, ám meggondolta magát, és csupán a cigaret-táját vette elő. Rágyújtott, Irénkére sóhajtott, de száját rögtön lefelé irányította, így az asztal üveglapja szórta szét a füstöt.

Az éjszaka közepén egyszerre ébredtek. Felültek az ágyon, aztán leszálltak róla, és az olvasólámpa fényénél hosszan igazgatták a hajukat.

Egymásra alig néztek, a nagy állótükörben viszont aprólékosan vizsgálgatták magukat. Megfordultak előtte, kisimították ruhájuk ráncait.

Mikor készen voltak, egymás felé fordultak, s néhány másodpercig mozdulatlanul nézték egymást. Bólintottak, és a kamrából Gábor behozta a nagy, vastag kötelet. Gondosan bogozták meg a csomót a két végén, s mindketten ellenőrizték mindkét hurkot, majd a szoba plafonjából kiálló kampóra akasztották. Székeket hoztak, felálltak rájuk, s Virág intésére belekapaszkodtak a két végébe. Vagy egy percig lógtak így, amíg karizmaik bírták. Kicsit imbolygott a két test, de egyik felé sem billent ki túlságosan.

Bólintottak, visszaereszkedtek a székre. Megpuszították egymást, a nyakukra illesztették a hurkokat. Először háttal álltak egymásnak.

– Így nem... – mondták szinte egyszerre, és szembefordultak. Lassan összekapcsolódott a tekintetük.

– Most! – suttogták.

A két test, mint a mérleg nyelve, sokáig kereste az egyensúlyt, míg végül lassan megállapodott, és egyik irányba sem mozdult már.

Nagyon szép látvány volt, mesélik, akik megtalálták őket.

Frédi és Irénke

(RÉSZLET)

Másnap Frédi felhívta Irénkét.

– Halló, Frédi vagyok, Irénnel beszélek?

– Jó napot, Frédi!

– Irénke... Sürgősen találkozoznunk kell!

Egy belvárosi cukrászdában beszéltek meg randevút.

Irénke feszes nadrágot, és köldöklúzt viselt, Frédi alig használt farmert és kissé kopott zakót.

Irénke igyekezett közvetlenül viselkedni, engedte, hogy Frédi alátolja a székét, majd egy narancslét rendelt. Frédi legszívesebben egy vodkát ivott volna, de aztán ő is a narancslé mellett döntött. Mikor a pincér felszolgált az üdítőt, Frédi a pénztárcája felé nyúlt, ám meggondolta magát, és csupán a cigaret-táját vette elő. Rágyújtott, Irénkére sóhajtott, de száját rögtön lefelé irányította, így az asztal üveglapja szórta szét a füstöt.

– Irénke... – kezdte, de elakadt. Ivott egy keveset, aztán folytatta: – nem kertelek. Legyen a feleségem!

A bájos, szende mosollyal kortyintó Irénke köhögni kezdett, s a narancslé – csöppet sem diszkréten, vagy szendén – az asztallapon landolt, s nyomban összekeveredett a füsttel. Miután újra kapott levegőt, Irénke csak nézett, kipirult arccal, és meg sem tudott szólalni. Frédi beszélt, sőt hadart:

– Tudom, hogy meglepetésszerűen érte, tudom, hogy nem erre számított. Hozhattam volna virágot, és udvarolhattam volna hosszú hónapokig, míg ide jutunk. De Irénke... értsen meg, nem is tudom, hogy mondjam: azonnali választ várok!

– Dehát...

– Kérem, én évek óta szerelmes vagyok magába, csak sosem volt alkalmam ezt a tudomására hozni. Bár négy éve írtam kegyednek egy zavaros, szerelmes levelet, elküldés előtt a borítékra véstem, hogy égesse el. Mint utólag megtudtam, kegyed ekképpen járt el, nagy bánatomra, mert persze azért írtam ezt rá, hogy elolvassa. Belátom, rossz csel volt. Aztán angolórákra járt, hozzám. Első érkezése előtt egy kicsiny füzetecskét installáltam szobám falára, azzal a felirattal, hogy mindenkinek, aki ide belép, írnia kell bele. Egész délelőtt korábbi válaszokat hamisítottam, hogy ne kegyed legyen az első. Valami semmitmondó szöveget írt bele, de nekem akkor ez többet jelentett mindennél. Kezét bátrabban fogtam hát meg, és a megengedettnél nagyobb gyöngédséggel vezettem végig a „to be” és „to do” segédigék ragozásán. Erre sem reagált, pedig a szív segédigéi voltak ezek. Aztán merész és őrült lépésre szántam el magam: majd húszéves fejjel egy emlékesfüzetet állítottam össze, különböző provokatív kérdésekkel. Gyorsan kitöltöttem, hogy kegyed majd olvashassa gigászi életundoromat és művészi ambícióimat, szerelemről vallott nézeteimet – és a kegyed kezére bocsátottam. Ám válaszaiból az ártatlanság mellett még az világlott ki, hogy bizony nem olvasta szenvedéseimről tanúskodó soraimat, mert a „Mit üzensz a füzet gazdájának?” kérdésre azt írta: „Éljen nagyon sokáig, járjon pénzben bokáig.”

Irénke itt elpirult, és már-már sikerült egy tiltakozó hangnak a száját elhagyni, de Frédi beléfagyasztotta a szót:

– Sebaj, gondoltam, nem létezik, hogy ne értette volna meg ezekből, mik a szándékaim. És vártam, hogy egyszer csak meglátom az arcán, mikor meglátja az arcomat... hiszen emlékszik, egy lépcsőházban laktunk, naponta találkoztunk. De nem láttam meg, amit szerettem volna, bár magam sem tudom, mi lett volna az. Aztán kegyedék elköltöztek, én itthon maradtam... és hát bevalom, elkaptam az élet. Voltak nőim, hogy úgy mondjam. De mindegyikben kegyedet kerestem, ők ezt félreértették és izgatottan viháncoltak kutató kezeim között. Aztán megcsaltak, vagy rosszul bántak velem. De én mindig erős szívvel viseltem a megpróbáltatásokat: tudtam, hogy az a terep, melyet kettőnk

számára előkészítettem, még virágot hajthat. Dehát kegyed nem volt itt, nagylány lett, és egy idő óta már Irénnek hívják... Ezalatt én meddő csatáimat vívtam kurvákkal és gengszterekkel. De nemrég érkezettnek láttam az időt: szakítottam azzal a lánnyal, ki szintén kevésnek bizonyult a megszámláltatás után, amely a magácska éteri tulajdonságainak és értékeinek benne megtalálható lajstromát illeti. Idegeim felmondták a szolgálatot: négy éven keresztül minden nőmnek hónapokig udvaroltam hűségesen – eredmény nélkül. Ezért próbálkozom most egészen másként. És tudom, hogy csupán két napja érkezett haza, mégis és máris arra kérem: legyen a feleségem. Kegyed az utolsó mentsváram: ha most elutasít, végem. De döbbenjen rá a múltra, és lássa két tónk évek óta nyiladozó szerelme betetőzésének ezeket a perceket. Mi a válasza?

Egy hosszú percig itta Irénke a narancslevet, aztán megszólalt.

